

Lojze Zupanc:

Butorajski Marko

Belokranjska pravljica

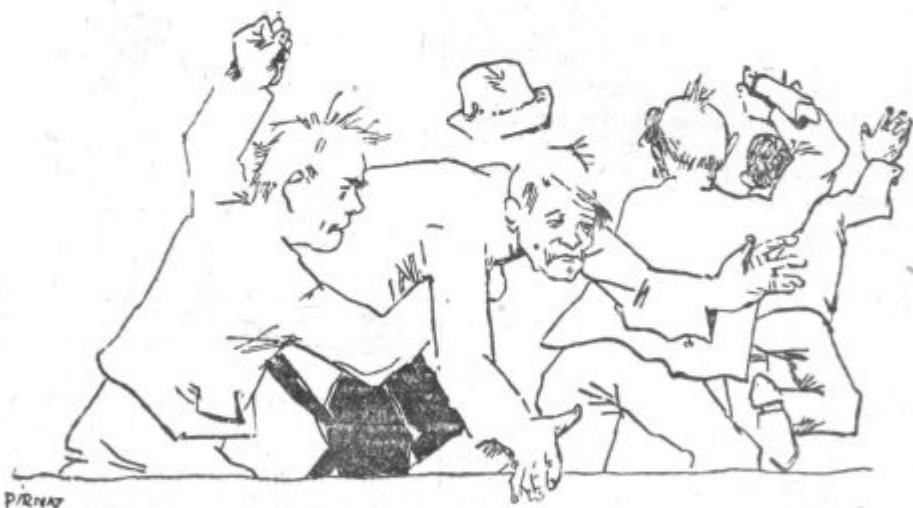
»Butorajski Marko,« je rekel drašički mežnar nekega dne svojemu zvonarju, »zdaj nam je pa moke zmanjkalo.«

»Ježeš, kaj bo pa zdaj?« se je ustrašil Marko in bil v velikih skrbeh, da bo moral zastopj služiti.

»I, kaj,« je dejal mežnar. »Oslička

tudi taka gospoda, ki nima otrok. Taka gospoda redi pse.

Srečal je butorajski Marko na metliški glavni ulici imenitnega gospoda, ki je imel na vrviči privezanega psa. Gor in dol se je izprehajal s psetom in se imenitno držal, kakor se sploh drži gospoda, kadar se izprehaja. Go-

potegni iz štale, dve vreči zrnja prevezni čezeni pa v metliško malenco z njim.«

»A tako?« je dejal Marko, otovoril je mežnarjevega oslička z zrnjem in odšel na pot. Slišal pa je nekje, da se v Metliki ne sme ograditi ceste. Napak je to razumel, oprtil si je prazni koš in odcapljal za otovornjenim oličkom.

»Hej butorajski Marko, čemu ti bo koš?« so ga vpraševali ljudje.

»Potreboval ga bom še lahko, da bom za osličkom nagnus pobiral, če bo potrebno,« jim je odgovarjal.

Metlika je velikansko mesto in sama gospoda stanuje v njem. Je pa na svetu

spodov pes pa je bil silno suh in len. Opogumil se je Marko in vprašal gospoda, kaj neki je psu, ko je tako pretegnjen. Z žalostnim glasom je potožil gospod Marku zastran psa in še je dejal, da pes neče jesti.

»O, če je na samo to,« je povzel Marko. »vaim psa lahko ozdravim.«

»Ker si se že ponudil, pa ga ozdravi, če moreš in znaš,« se je razveselil gospod. »Pet grošev dobiš v plačilo.«

Brž je Marko opravil v mlinu. Vrgel je psička v koš in se napotil domov. Doma je vrgel psa v mežnarjev prazni svinjak. Tri dni je imel gospodovega psa zaprtega in niti pogledal ga ni.

Četrtil dan je odprl svinjak in ošvrkal psa s tenko palico. Peti dan mu je vrgel suho tepko: hlastno jo je pes požrl.

»Zdaj si ozdravljen.« se je zarežal Marko, navezal psa na vrvico in odšel z njim v Metliko.

Gospod je bil zelo vesel, da je njegov ljubljani psiček tako imenitno ozdravljen, da lahko kar suhe tepke je. Samo to se mu je malo čudno zdelo, čemu se pes tako boji Marka.

Vprašal je Marka: »Zakaj se te pa pes tako boji? Si ga tepel. a?«

»Oj, gospod, naj ne zamerijo, zato se me boji ker sem mu dajal grenka zdravila!« je odgovoril Marko, pograbil prgišče grošev in odžvižgal v — Butoraj.

Da, ko je čutil Marko denarce v žepu, se n. hotel vrniti v Drašiče. Odšel je v Butoraj, da bi se pobahal pred tamošnjimi vaščani, da on ni tako zanikarn, za kakršnega so ga imeli, da je bil daleč po svetu in da premore tudi kaj cvenka... Dva dni je hodil po Butoraju od hiše do hiše in rožljaj z denarci v žepu, da so vaščani kar zijali, odkod mu toliko bogastvo.

Za te denarje si je Marko kupil kožuh iz ovčje kože. Ko je bilo v Butoraju proščanje, ga je prvič oblekel. Butorajski fantje so bili za cerkvijo in pokali z možnarji. Tudi Marko se je pomešal mednje; pomagal jim je zabijati kamen v možnar. Pri tem delu se je ogrel in moral je sleči svoj lepi kožuh. Položil ga je na cekveni obzidek.

Butorajski fantje so prižgali vrvico. Ko je vrvica že gorela so fantje odskočili, le eden, ki je bil Marku zavisten je pograbil njegov ovčji kožuh in ga vrgel na možnar. Prepozno je bilo, da bi ga Marko otel: strahovito je počilo in kožuh je odrčel v zrak. Tako ga je razcefedalo, da so ostali od njega samo še volneni kosmiči, ki so plavali po zraku.

Videli so to sosednji Črnomaljci in so pričeli dražiti Butorejce:

»Volk je odnesel vašo ovco v zrak!«

»Bedaki, kdaj je še volk letel po zraku, a?« se je zagnal vanje butorajski Marko. Pričelo se je strahovito pretepanje. In vse to je zakrivil Markov kožuh.

Ce pridete kdaj v Butoraj, nikar nič o Marku, volku in ovci ne omenite, zakaj nastal bi špetir in vi bi morali — v dir! (Konec.)

O treh groših

Slovaška narodna pripovedka

Nekoč je kopal neki siromašen človek ob cesti jarke. Mimo je šel sam kralj in ga je vprašal: »Reci mi moj dragi, kako si plačan za to naporno robotanje?«

»Presvitli kralj, tri groše imam na dan.«

Kralj se je začudil in ga je vprašal: »Kako pa moreš vendar živeti s temi tremi groši?«

»O, gospod kralj, to bi ne bilo še nič. Ali jaz od teh treh grošev enega še vračam, drugega posojam in živim samo od onega tretjega.«

Kralj ga skratka ni razumel, kaj naj to pomeni. Z roko si je trl čelo, da bi razmislil, kaj vse to znači, ali najsi je razmišljal, kolikor je hotel, se vendar le ni mogel domisliti. Naposled je moral kljub vsemu priznati, da siromaka ne razume.

»No, presvitli gospod, to je tako: Hranim starega očeta, ki že ne more več delati, temu vračam, ker me je vzgojil. Hranim pa tudi svojega majhnega sina, temu pa posojam, da mi bo vračal, ko bom jaz star — a od tretjega groša živim sam.«

»Nu, dobro,« je dejal kralj. »Doma imam dvanajstero svetovalcev. Čim večjo plačo jim dajem, tem bolj se mi upirajo, da nimajo s čim živeti. Dam jim prav to uganko, ki si mi jo zadal ti. Ali če pride kdo k tebi, ne povej mu, kaj to pomeni, dokler ne vidiš moje slike.« Kralj je dal delavcu prgišče zlatnikov in je odšel.

Kakor hitro se je kralj vrnil domov, je dal svojim dvanajsterim svetovalcem cestarjevo uganko. Rekel jim je: »Stokate in tožite, da s tolikim denarjem ne morete živeti; ali tu v naši de-

želi je neki človek, ki ima samo tri groše zaslužka na dan, in od teh enega še vrača, drugega pa posoja; le od tretjega živi sam — in vendar živi redno in pošteno. Zdaj mi pa povejte, ko ste tako učeni, kako je to mogoče. Če tega ne zvem do pojutrišnjem, vas dam vse skupaj izgnati iz naše dežele, da ne bo ste zastonj kruha jedli.»

Slavni svetovalci so odšli domov in se takoj zbrali k posvetovanju, da bi dognali, kaj in kako je moglo vse to biti. Eden je bil pametnejši od drugega, vendar razumu preprostega cestarja vsi skupaj niso bili kos. Najsi so premišljevali kakor so hoteli, vendar niso mogli priti stvari do dna. — Pretekkel je dan, pretekkel je drugi in tretji — Svetovalci bi morali stopiti že pred kralja, toda vedeli še niso ničesar. Tedaj jim je nekdo namignil, da naj poiščejo siromašnega moža. In poiskali so ga pa so takoj prišli k njemu vsi skupaj. S prošnjami in z grožnjami so hoteli izsiliti iz njega, da jim pove, kakšna je bila stvar z onimi tremi groši. A on se jih ni ustrašil. Sporočil jim je kraljevski ukaz in rekel, da bi jim stvar razjasnil samo v tem primeru, če bi mu pokazali kraljevo sliko.

»Kako bi ti vendar mi, grešni ljudje, mogli pokazati kraljevo sliko? Kralj na našo besedo ne pride k tebi, ti pa tudi ne smeš predenji!«

»Tedad pa ne bo iz vsega tega nič!«, je odvrnil cestar.

Poskusili so pri cestarju z vsem močim. Nanosili so mu denarja, obljubili so mu gore in doline, da bi lahko že tudi brez kraljeve milosti od tega živel, če bi jim stvar razjasnil. Ali cestar je ostal trden. In ko so mu nanosili že res cele grmade denarja in ko se jim je že dovolj nasmejal, da si tako modri gospodje prav nič ne znajo pomagati, je naposled vzel z žepa en sam cekin, s katerim ga je obdaroval kralj in je rekel: »Torej, zdaj vidite, tu je kraljeva slika, sam mi jo je daroval in na njej ga prav dobro vidim; ni se mi treba bati, da bi prekršil njegov ukaz. Vse vam lahko povem.« In razjasnil jim je svojo uganko.

Potem so svetovalci seveda prav lahko razgovarjali s kraljem. Toda tudi kralj je spoznal, kaj za tem tiči in dal je poklicati še cestarja: »Reci mi, kako je prišlo do tega, da si se ti, ki si tako značajan človek, pregrešil proti kraljevskemu ukazu?«

»Nisem se pregrešil, presvitol kralj. Molčal sem kakor kamen, dokler nisem

opazil vaše prave slike. Tu jo imam še tudi zdaj, saj ste mi jo darovali sami!«

In potegnil je iz žepa zlatnik s kraljevo sliko. Povedal je kralju vso zgodbo z dvanajsterimi svetovalci, kako so mu grozili in nosili denar in kako jih je on zasmehoval.

»Torej,« je rekel kralj, »ko imaš ti sam več razuma kakor mojih dvanajstero svetovalcev, ne boš kopal več jarkov. Stanoval boš kakor velik gošpod v mojem dvorcu in sedel poleg mene v mojem svetlu!«

»A vi,« je rekel svetovalcem, »se sramujte! Ne samo, da vam plač ne bom povišal, še celo znižal vam jih bom do one vsote, ki jo dobivate za nič!«

Svetovalci niso nikdar več prišli kralja prosit za povišanje plač.

Kako so nastale plavice in mak

Gospod Bog je bil ustvaril vse rastline, da so rastle, zelenele in cvetele, velike in male, zdravilne in strupene, hraneče, koristne rastline in škodljivi pleveli. Tedaj se je Gospod sprehajal med njimi, da bi si jih ogledal, in prišel tudi do žitnega polja. Žito je žalostno kimalo z glavicami in v zelenem, valujočem morju je žalostno vzdihovalo.

Gospod, ki vse sliši, je slišal tudi vzdihovanje in ljubeznivo vprašal:

»Zakaj si tako žalostno? Kaj ti naj storim?«

»Oh, gospod,« je rekel eden izmed klasov plašno, »kako lepe, kako krasne si ustvaril vrtnice, nageljčke in lilije! Nam se pa rogaajo in nas zasmehujejo skupno z velikimi, dostojanstvenimi drevesi, ki

imajo še po vrhu svoje cvetje, in pravi-
jo, da nismo niti tako lepi, niti tako vi-
soki kakor oni, in to nas tako boli, da
vzdihujemo in žalujemo.»

»Le tiho bodi,« je tolažil gospod Bog,
»tudi vi ne ostanete brez nakita.« In po-
klical je angela in mu dejal: »Prinesi ne-
kaj kapljic nebesne modrine in jih raz-
tresi tu med žitom.«

Angel je storil, kar mu je velel Go-
spod, odhitel je in raztrosil modre kap-
ljice med klasje. — Medtem pa je na-
stal večer in škrlatna večerna zarja je
pokrila nebo. Od najnežnejše rožnate
barve do globoke rdečice, celo do violi-
časte barve so se razlili vsi odtenki pre-
ko modrega neba, da se je celo stvari-
teljevo oko veselilo krasote.

Tedaj je Gospod spet poklical svoje-
ga sla.

»Vzemi to posodo, prinesi nebesno rde-
čino in jo razlij čez polje!«

Angel je pokorno izpolnil ukaz. Ko-
maj pa se je to zgodilo, že so izginile
sijajne barve in nebo je postalo pusto
in sivo; tiho in samotno je bilo na polju,
ko so se zvezdice ena za drugo prikazale
in svetile na speče cvetlice. Le žito se
je vedno lahko zibalo, kakor da se kla-
si med seboj pogovarjajo, toda zvezdice
niso mogle ničesar razumeti, kakor so

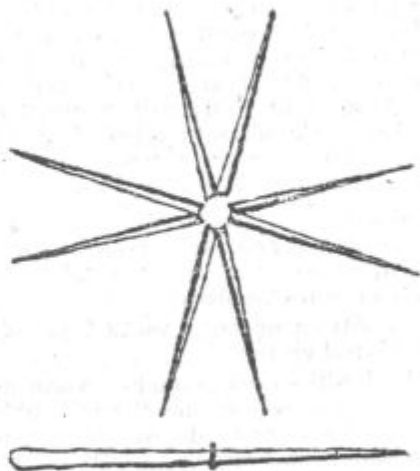
se tudi trudile, kajti zvezdice so zelo so-
čutne in rade tolažijo vsakega, ki se za-
upno obrne k njim.

Zjutraj pa je solnce na novo posijalo
preko poljan in glej: sredi žita so sijale
mnoge, mnoge modre in rdeče cvetke,
ene podobne zvezdicam, druge ognjenim
kelihom. Krasen pogled je bil! Zdaj je
klasje ponosno dvigalo glave in pozdrav-
ljalo in kimalo tepim pisanim cvetkam,
ki so stale med njimi, kakor da so eno
z zibajočimi se klasi. In zopet je šepet-
talo in šumelo v polju, to pot pa je hva-
ležnost in veselje zvenelo iz šumenja.

Čaranje

Kaj mislite, ali je mogoče, da bi se
ta zvezda gibala, ne da bi se je kdo do-
taknil?

Zvezdo napravite takole: Vzemite štiri
zobotrebce (najbolje je, da vzamete

take, kakršnega smo vam tu narisali),
nalomite vsakega točno v sredini, ven-
dar ga pa ne smete prelomiti, in jih po-
ložite v obliki zvezde (kakor vam kaže
naša slika) na mizo.

In zdaj pride naša čarovinja!

Pomočite prst v vodo in kanite eno
kapljo vode na sredo zvezde in počakajte
nekaj trenutkov! Čudili se boste!

Tri predice

Živela je nekoč lena deklica, ki ni hotela nikoli presti. Naj se je mati še tako jezila ali prosila, ni mogla hčerke pripraviti do tega, da bi predla. Nekoga dne je materi pošlo potrpljenje. Tako zelo je nabila hčerko, da je začela na ves glas jokati. Tedaj se je peljala mimo kraljica, in ko je slišala tako silen jok, je velela vozniku, naj voz ustavi. Stopila je v hišo in vprašala mater, zakaj tepe svojo hčer. Tedaj je bilo mater sram povedati, kako je njena hčerka lena, in zato je dejala:

»Ona prede tako rada, da je ne morem spraviti od kolovrata. Predla bi in samo predla, jaz sem pa uboga in ji ne morem kupovati toliko prediva.«

Kraljica je rekla: »Nič ni meni ljubše kakor če slišim, kako teče kolovrat. Dajte mi svojo hčer, naj gre z mano v grad, jaz imam toliko prediva, da bo predla, kolikor se ji bo zljubilo.«

Mati je bila tega srčno vesela in kraljica je vzela deklico seboj. Ko sta prišli v dvor, je peljala kraljica deklico v vrhne nadstropje, kjer so bile tri sobe, d vrha do tal polne prediva.

»Spredi mi to predivo,« je dejala kraljica, »in ko boš končala, dobiš mojega starejšega sina za moža. Nič zato, če si uboga, tvoja pridnost je najlepša dota.«

Deklica se je silno prestrašila, kajti vedela je dobro, da bi ne spredla toliko prediva, če bi živela tristo let, če bi tudi predla od jutra do večera.

Ko je ostala sama, je pričela jokati in je sedela tri cele dni, ne da bi z rokami ganila.

Tretji dan je prišla kraljica, in ko je videla, da ni spredla še nič, se je močno začudila.

»Tako sem žalostna po svojem domu, da nisem mogla pričeti z delom,« se je izgovarjala deklica.

Kraljici se je zdelo to opravičljivo in je dejala: »Jutri pa moraš začeti.«

Deklica si ni znala pomagati, stopila je k oknu, da bi se malo potolažila. Tedaj zagleda tri žene, ki so šle proti dvoru. Od teh je imela ena široko plosko nogo, druga je imela tako debelo spodnjo ustnico, da je segala čez bradico in tretja je imela zelo širok palec na roki.

Pod oknom so se ustavile, pogledale kvišku in vprašale deklico, kaj ji je, da je tako žalostna.

Povedala jim je svojo stisko s predivom in one so deiale: »Če nas povabiš na svojo svatbo, se nas ne sramu-

ješ in porečeš, da smo tvoje sestrične, ti spredemo prav kmalu vse predivo.«

Deklica je odgovorila: »Srčno rada, te stopite gorj in začnite delo.«

Ko so vstopile, je napravila deklica v prvi sobi med predivom luknjo, da so lahko sedle in začele presti.

Prva je vlekla nit in z nogo poganjala kolovrat, druga je slinila nit, tretja je pa sukala nit in udarjala s palcem po mizi. Po vsakem udarcu je padla na tla lepa in tenka preja.

Ko je hotela kraljica pregledati, kaj in koliko dela je že izvršenega, je deklica naglo skrila tri predice ter pokazala veliko množino lepe preje in kraljica je bila tako vesela, da je ni mogla prehlvaliti.

Ko je bilo v prvi sobi delo končano, se je začelo v drugi in potem v tretji. Prav kmalu je bilo vse pospravljeno. Tedaj pa so se predice posovile in rekle deklici: »Ne pozabi, kar si nam obljubila, to bo tvoja sreča.«

Deklica je pokazala kraljici tri prazne sobe in velik kup preje. Tedaj ji je rekla kraljica, da bo svatba. Ženin se je kajpada veselil, da dobi tako pridno in spretno ženo.

»Imam tri sestrične,« je dejala deklica, »storile so mi veliko dobrega, zato jih ne bi rada pozabila v svoji sreči. Dovolite, da jih povabim na svatbo, kjer bodo sedele pri naši mizi.«

»Zakaj bi tega ne dovolila?« sta rekla kraljica in kraljevič oba v en glas.

Na dan svatbe so prišle v čudni noši vse tri predice in nevesta jih je pozdravila: »Dobrodošle mi drage sestrične!«

Ženin pa je vprašal svojo nevesto: »Kako neki prideš do teh grdih prijateljic?«

Tedaj je pristopil k prvi, oni, ki je imela široko in plosko nogo in jo je vprašal: »Kako, da imate tako široko nogo?«

»Od poganjanja, ko predem.«

Potem je šel kraljevič k drugi in jo vprašal: »Kako da imate spodnjo ustnico tako podaljšano?«

»Od slinjenja niti,« je odgovorila.

Nato je stopil še k tretji in jo vprašal: »Kako da imate tako širok palec?«

»Ker sučem nit,« je odgovorila tretja.

Tedaj se je kraljevič prestrašil in dejal: »Nikdar več se ne sme moja lepa nevesta dotakniti kolovrata.«

Tako se je deklica rešila nečlovega dela.

Po Grimmu M. B.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi striček! Kačar prebiram »Mlado Jutro« sem res srečen. Ta mladinski list mi najbolj ugaja. Čitamo ga tudi v šoli. Pri nas na Gorenjskem že cvetijo prve rože. Kmalu bo Velika noč. Povabim Te na pirhe in prvo pomladansko cvetje. Težko že čakamo lepe pomladi in prve paščalke. Iskreno Te pozdravljam in vse Jutrovčke

Hočevar Jože, uč. III. razr. v Vodicaх.

Moji prijatelji

Putka:

»Kokodak, kokodak,«
dan oglašja se vsak.
»Malo zrnja prosim
ker jajčka vam nosim!«

Petelin:

Lep glas naš paša ima,
pesem na pamet on zna;
»Kiririki — kikiriki!«
poje zaprtih oči.

Pazi:

Lep je hišni naš varuh
toda velik potepuh.
Ko pa gre na lov kar sam
putke ne vedo, ne kod, ne kam.

Mucek:

Pri peči dremlje in smrči
za miške mar mu ni;
saj mamica paša
nu mleka prinaša.

Zvezdana Pegan, uč. III. razr. r. gimn.
v Mariboru.

Dragi striček! Jaz imam tudi eno prijateljico, in to je knjiga, posebno pa še »Mlado Jutro«. Vsako nedeljo ga že komaj čakam, da ga kdo prinese s pošte, in ga preberem od začetka do konca. — Lepo Te pozdravlja

Ciril Tavčar, uč. III. razr. osn. šole
v Vodicaх.

Najdražji zaklad

Najdražji zaklad
meni je mati
ona mi da,
vse kar si želim.
Ako ona mi umre
druge več ne dobim.
Ako lačna sem ali zaspana,
vsikdar je meni postelj postlana.

Stanka Schmidt, učenka V. razreda
v Mariboru.

Moj vrtiček

Veselim se na ljubo pomlad,
da bom šla zemljo rahljat.
In rožice epe naseja,
Ko bodo rože
cvetele lepo,
takrat srce moje
veselo bo.

Marija Brančič, uč. IV. razreda
v Slovenski Bistrici.

Sreča

Kam ve moje misli,
kam ve moje želje?
Rade pot bi našle,
ki do sreče pelje!

Šle so moje misli, šle so moje
a so se vrstile, želje,
zaželiene poti,
niso izsledile.

Pavlič Franc, učenec III. razreda,
Sv. Kunigunda na Pohorju, p. Zreče.

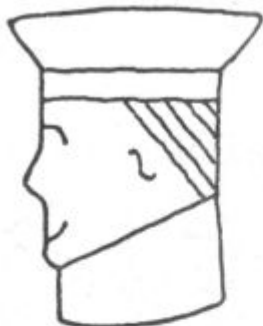
Očka poje uspavanko

V naročju očka ziblje
in z nogo trka, miglje,
saj poje uspavanko
veselo potovanko:
»Naš Miranček zaspan je
tam zunaj solnčen dan je.
Le hitro, hitro v Skoplje,
za ptička po konoplje.
In dalje v Mitrovico
po tisto zlato ptico.
Ob zibki bo sedela
in pesmice bo pela.
Le hitro gor na klanec
pogledat kje je spanec.
potem dol v Novo mesto
po eno sladko presto.
Ob Savi tja na Vače
po pisane igrače
in dalje v Subotico
po makovo potico
in še na Vič no žemlje
fantiček naš že dremlje.
Stric Krim pa kapo ima
fantič mu z elavo kima.
Priromali smo v Duplje
in v zibelko v Grosuplje!«

Svetozar Vladan Tavčar, učenec
v Ljubljani

Kakšen se je vrnil pek s Kitajskega

V naši vasi je živel pek. S težavo je rini skozi življenje. Pa je prišla gospodarska kriza in mu doma ni bilo več obstanka. Tako se je napotil v šir-

ni svet in priromal na Kitajsko. Tam je prodajal žemlje in kruh, in ko si je prihranil nekaj denarja, se je spet vrnil domov. Na naši sliki vidite, kakšen je bil pek, preden je šel na Kitajsko. Če sliko obrnete, boste pa videli, kakšen je bil, ko se je s Kitajskega vrnil.

France Kocutar, dijak I. drž. realne gimnazije v Ljubljani.

Dragi Jutrovčki!

Naš zadnji natečaj se je sijajno obnesel. Menda je res tako, kakor nam je pisala Nada Gostičeva iz Mozlja, da se bomo s svojim natečajem prepričali, kako radi se imajo Jutrovčki med seboj. Dobili smo nekaj čez dva tisoč dopisov, in vsako pisemce nam je povedalo kaj lepega in razveseljivega. Vseh dopisov seveda nismo mogli objaviti, ker drugače sploh ne bi mogli zaključiti natečaja. Tisti, ki to pot niso pri-

šli na vrsto, nam ne smejo zameriti in tudi poguma ne smejo izgubiti. V današnji številki razpisujemo nov natečaj — morda jim bo zdaj sreča mila.

Za nagrado so bili izžrebani:

Erna Grzetič, učenka I. razr. mešč. šole v Mariboru;

Jurij Vulkan, učenec III. razreda v Domžalah.

Tatjana Čander, učenka V. razreda v Hrastniku.

Alojzij Žbil, učenec višje narodne šole v Pertoči, srez Murska Sobota;

Ivica Zorinič, učenka IV. razr. v Slovenski Bistrici.

Vsak nagrajenec dobi lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Lepo pozdravljamo vse Jutrovčke in njihove prijatelje.

Uredništvo »Mladega Jutra«

Fr. Rojec:

Otrok in ptičica

»Kaj boš, ptičica, počela,
kaj boš pila, kaj boš jela
zdaj, ko ti sneženi prt
je zagrnil gozd in vrt?«

»Res sedaj mi prehudo je,
a zanašam se na tvoje
dobro srce in roké,
ki me s hrano preskrbé.

Ko pa zima bo minila,
se lepo bom zahvalila
in z veselim petjem ti
slajšal apomladne dni!«

Naš novi natečaj

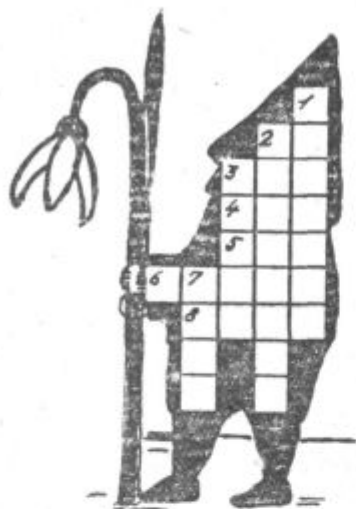
Gotovo ima vsak izmed vas rad živali. Morda ima kdo doma kužka, mucko ali vsaj kanarčka. In tisti Jutrovčki, ki živijo na deželi, imajo v svoji okolici konje in krave, koze, goske, kokoši in še marsikaj. Napišite nam kaj o svojih prijateljicah živalih, kaj ste z njimi doživeli, zakaj jih imate radi, kaj vam na njih najbolj ugaja, kako ravnate z njimi in tako dalje.

Svoje spise pošljite na naslov Uredništvo »Mladega Jutra« v Ljubljani. Pišite s črnilom, čedno in razločno. Spisi naj bodo kratki in jedrnat.

Lepe spise bomo objavili. Pet najboljših dopisov bomo nagradili z lepimi knjižnimi nagradami. Končni rok natečaja bomo o pravem času objavili.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Križanka »Pomladni zvonar«

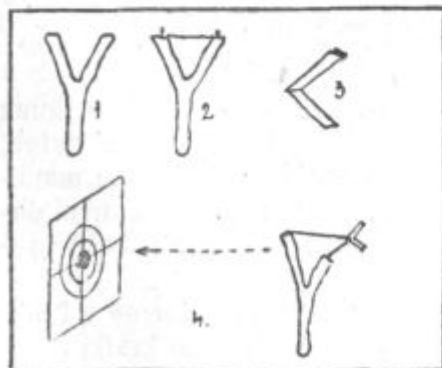
Vodoravno: 2. Predlog. 3. Igiasto drevo. 4. Nahajališče medu. 5. Prepe-relo železo. 6. Brkat mož. 8. Hrana Izraelcev v puščavi.

Navpično: 1. Palica. 2. Palček. 3. Veseloigra. 7. Travniška cvetica.

Za spretnne roke

Prača

V gozdu si odrežite vejo in napravite iz nje dvokrako ogrodje z ročajem (1). Na oba kraka pribijte košček gumijeve vrvice in prača je gotova (2).

Izstrelke si napravite iz zmečkane-ga papirja (3) in si naposled narišete še tarčo.

Pri streljanju vzemite ročaj prače v levo roko, s palcem in kazalcem des-

nice primete izstrelek v gumijasti vr-vici, nategnite vrvico, dobro pomerite in izstrelite — natanko v sredo. Da boste videli, kam ste zadeli, lahko ko-nico izstrelka pomočite v barvo ali pa v črnilo. Morate pa paziti, da ne zade-nete namestu tarče zid, zakaj v tem primeru bo zvečer očku streljati na drug način, da bo bolelo!

Rešitev sestavljalk

Snežno kepo

je vrgel prvi deček.

Rešitev križanke »Hranilnik«

Vodoravno: 1. dinar. 6. omara. 7. bedak.

Navpično: 1. dob. 2. ime. 3. nad. 4. ara. 5. rak.

Popravek

V zadnji številki »Mladega Jutra« nam je tiskovni škrat napravil celo zmešnjavo. Objavljena rešitev račun-ske uganke je bila napačna. Pravična rešitev je taka, kakor jo danes objav-ljamo. Mnogi čitatelji so gotovo že sa-mi opazili, kje tiči pomota.

Gauss je tako le napravil:

Napisal je vsa števila od 1 do 50 v eno vrsto in od 50 do 100 v obratnem redu pod prvo vrsto. Nato je po dve in dve števili seštel. Vsota teh je ved-no 101. In ker je teh dvojic 50, je ce-lotna vsota $101 \times 50 = 5050$. Seveda dobimo isto vsoto če kar po vrsti se-števamo: $1 + 2 = 3$, $3 + 3 = 6$, $6 + 4 = 10$ itd., le da to traja nepri-merno dalje časa.

1,	2,	3,	4	47,	48,	49,	50,
100,	99,	98,	97	54,	53,	52,	51,
101,	101,	101,	101	101,	101,	101,	101